



LIVERPOOL

Een volkse tragikomedie in twee delen

door

FRANS VANDAMME

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 03 366 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **LIVERPOOL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **FRANS VANDAMME** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2025/0220/019
ISBN 9789038518343

Copyright: © 2025 Toneelfonds J. Janssens bv

www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for tekst- and datamining for AI training and similar technologies

UNISONO (S.A.B.A.M.)
Tweekerkenstraat 41-43
1000 Brussel
www.unisono.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes kunnen de opvoerrechten worden aangevraagd via de website van UNISONO.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 3 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.unisono.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(3 heren)

TONY MCMILLAN, cafébaas van “De Muziekdoos” (62 jaar)

JAN (Johannes-John) LEMONT, (57 jaar)

MICHEL DE JAEGER, (35 jaar)

DECOR

Café De Muziekdoos. Een klein oud ‘bruin kroegske’ waar de tijd is blijven stil staan. Klein toogske met enkele schabben waarop, buiten glazen en flessen (wijnen & sterke drank) een klein stereo ketentje staat. Enkele tafeltjes en stoelen. Kapstok en Jukebox. Posters aan de muur. Klok (niet meer werkend) aan de muur boven deur. Ingangsdeur. Deur naar kelder. Deur naar privévertrek/toiletten/keuken achter. Poster die in het oog spring: Pink Floyd. Scheurkalender aan de muur naast deur toilet met datum.

(suggestiefoto achteraan in het script)

WOORD VOORAF

Mei 1962: één van de grote vragen des levens: Beatles of Stones? De start van de eeuwige vraag: welke band is nu het beste? Je bent ofwel voor de ene OF voor de andere...geen discussie. De media presenteerden de bands vaak als elkaars tegenpolen: de "schone" Beatles versus de "rebelse" Stones. Het creëerde een rivaliteit bij het publiek, ondanks de goede verstandhouding tussen de bands.

3 november 1972: een Italiaanse zanger, songwriter en acteur schrijft een wereldhit. Opvallend is dat het lied klinkt als Amerikaans-Engels maar in feite uit inhoudsloze fantasiewoorden bestaat.

8 december 1980: één van de grootste songwriters aller tijden, wordt zonder enige aanleiding vermoord in New-York. (USA). De ganse (muziek)wereld is vol ongeloof en in diepe rouw.

8 december 2005: Tony McMillan, een immigrant uit Liverpool (UK) en cafébaas van 'De Muziekdoos', een bruin kroegske in Antwerpen, is bezig met het sorteren van zijn leeggoed in de kelder. Het is guur en ook bar koud. Jan, één van zijn meest vaste klanten trotseert ondanks alles het weer, om toch zijn dagelijkse portie ongenoegen te komen uiten in het caféke. Hij houdt ervan om Michel, een naïeve, zachte jonge kerel, uit te dagen in pogingen om proberen aan te tonen dat hij wel alles kent en weet. Karakters zullen gaan botsen, zonder dat de jonge kerel het nog maar beseft of zelfs verstaat. Keith meldt zich aan. En Jan rouwt. Al vele jaren op deze dag. Maar misschien wordt een platonische liefde, in gang gestoken door de cafébaas, wel iets wat zijn leven zou veranderen? En zal zijn grote droom dan toch eens gaan uitkomen?

15 december 2005: dan toch er naar toe? Met verdriet en ongeloof...

... heden: wordt het hoog tijd om voor eens en altijd vast te leggen wie de eretitel verdient? Zijn het de "die hards" van de Beatles of behoort het hart voor eeuwig toe aan de Rolling Stones? De ene treden nog steeds op, nooit oud geworden... de anderen hebben de kans niet gekregen.

Stel je voor

John L.

Op verzoek van de auteur is de tekst die in dit script wordt weergegeven duidelijk Antwerps getint. Uiteraard kan het toneelstuk gesitueerd worden in om het even welke (groot)stad.

EERSTE DEEL

(Black Out - Volle (stroboscoop) spot op publiek Intro: Troglydyte/Cave Man (7 sec.) Volle spot op scheurkalender: 8 december 2005. Licht open faden.)

(Het café is leeg, behalve Jan die, met een leeg flesje Tonic in zijn hand, van dichtbij naar de kalender aan het staren is. De kleine stereo staat (heel) stil te spelen. (ballades). Jan zet stereo'tje af. De deur naar de kelder staat open en voor deze deur staan 2 bakken vol met lege flesjes, 1 doos met lege wijnflessen. Vanuit de kelder hoort men iemand die leeggoed aan het sorteren is, (lege) vaten verzetten, fles die kapot valt, met daarop een vloek in het Engels: "Goddamend, Bloody Nora"...kortom...de ergernis van een wat oudere cafébaas met Britse roots... Het sorteren gaat voort en na enkele minuten gaat Jan naar de kelderdeur en roept:)

JAN: Tony.....Tony.... *(iets harder)* TOONIE!

TONY: *(vanuit kelder)* Jaaaaa....wa is er?

JAN: Kan ik nog een Tonicske uit de ijskast pakken?

TONY: *(vanuit kelder)* Jaa...doe maar.

JAN: Tony....Tony... TOONY!

TONY: *(vanuit kelder, enigszins geïrriteerd)* Jaaa!

JAN: Dan moette ni naar boven komen hé...

JAN: Tony.... Tony....

TONY: *(vanuit kelder, nu nog meer geïrriteerd)* Jaaaa! Wa is er?

JAN: Ik zal het oepschrijven oep den boek hé....

TONY: *(vanuit kelder)* Wat gaat ge oepschrijven?

JAN: Awel dat Tonicske dat ik gaan pakken hé....

TONY: *(vanuit kelder)* Da's goed...doe maar....

(Jan zet zich midden van scène (spot on) en richt zich tot publiek...)

JAN: Tony...stameneebaas...brave joenge zene. Kan alleen wat veel zagen. Jaar of dertig is hem hier nu zeker? Wist niks toen hij hier aan kwam. Heeft in feite alles van mij geleerd. Ook al zijn klanten die hier over de vloer komen. Maar nen harde werker...hoewel eigenlijk soms toch wat aan de luie kant. Maar wel proper, dat wel. Enfin 't is te zeggen: ge moogt niet te nauw zien. Ik heb hem al dikwijls gezegd dat hij z'n wc's is wat beter mocht onderhouden... zijn tegeltjes is afwassen en is wat javel in de pissijnen kappen. EN zeker ook zijn plafonds is afwassen in de gang naar zijne privé en zijn gemakken. Zien zo geel as een peer. Maar zullen ze in Engeland allemaal niet doeng zeker. Pertang hij komt van de schoonste stad van Engeland: Liverpool... waar dat allemaal begonnen is. Just lijk Antwerpen, mor dan nog schoonder. Niet dat ik daar al geweest ben hé...maar den Tony heeft er zoveel over verteld...En ik heb er al zoveel over gelezen...ik weet er alles van. Maar het strafste, neen verbetering: het

ALLERSTRAFSTE is dan nog da hij, ONZE Tony, van de Muziekdoos in dezelfde straat gewoond heeft en HEM (wijst naar scheurkalender) persoonlijk heeft gekend. Voor de rest: hele joviale kerel...ziet niet oep ne frank. Hoewel niet rap geneigd van er is ene te geven zene. Hij heeft de chance gehad van dat hier, door mij, te kunnen overnemen hé. Van de Gilbert en de Swa, die intussen al een jaar of tien oep één of ander Grieks eiland zitten waar dat meer mannen as vrouwen wonen. En die twee, die hadden verstand van muziek sé...die draaiden hier platen..oh oh. En dat is iet wat den Tony mist. Zene feeling voor muziek. Ziede dat daar staan: is via ne vriend van mij aan hem verkocht...voor een prijske hé, enne niet dat ik daar iet aan verdiend heb hé...niets! Maar de plaatjes die hij daar opzet hé...Niks verstand van... maar ik kan hem niet alles aanleren hé.

(Jan gaat achter toog. Neemt een Tonicske uit de ijskast onder de toog. Zet het leeg fleske in één van de bakken voor de kelderdeur. Gaat terug achter toog. Kijkt even argwanend rond en neemt fles J&B (whisky) van schap, opent de fles en drinkt een grote slok van "den teut". Bedenkt zich even, neemt nog een slok en gaat dan voor scheurkalender staan waan hij even naar staart. Gaat dan terug naar kelderdeur.)

Tony....Tony.....TOONY!

TONY: *(vanuit kelder)* JA JOHN. Pakt nog gerust een Tonicske!

JAN: Neen, ik heb nog. Ge weet toch wat dag dat het is vandaag hé....

TONY: *(vanuit kelder)* Astemblieft! Hoe moet ik dat na weten....

JAN: Allée, denkt is heel goed na....

TONY: *(vanuit kelder, stopt even met flesjes sorteren)* Euh.... een paar weken voor Christmas?

JAN: Allé, komaan.... Stelt me nu niet teleur hé!

TONY: *(vanuit kelder)* Oewe verjaardag? Wette wat: vertel het subiet maar, azzek terug boven ben.

(In de kelder gaat hij verder met fleskes sorteren en Jan loopt, heel zwaar teleurgesteld naar de kalender...bekijkt deze nog eens en gaat dan aan een tafel zitten, zijn hoofd tussen zijn knieën en het lijkt alsof hij stil begint te treuren...Michel De Jaeger komt vloekend café binnen. Heel opzichtig gekleed: lange winterjas met kleurige broek, combatshoes (zonder nestels), dikke sjaal rond hals en wollen pilotenmuts. Heeft in zijn handen: traplader, een vogelkooitje met grote doek, zodat nu nog niemand kan zien wat hier onder verborgen zit, een ingepakt schilderij in bruin papier en een set petanqueballen. Door deze zware belading loopt hij ongemakkelijk en struikelt over het laddertje.)

MICHEL: Godvermiljaardegodvernondedoeme! *(plant het laddertje neer temidden van het café. Zet het vogelkotje op de toog. Schilderij tegen toog. Petanqueballen op de toog. Merkt dan Jan op.)* Oh Jan, Ik dacht dat ik hier alleen was. Nondeju joeng da weer, en ik heb echt vandaag, nen echte, ja hoe noemen ze dat: 'ne klotendag en nog ne klotere avond'.

JAN: Ne zware dag? Nacht?

MICHEL: Euh...euh...Ja zo iet, ja. Den tram naar hier zat tjok, mor dan ook tjokvol. Er was weer iets te doen in 't Sportpaleis....en voor dat ik oep stapte had ik al ambras mé een oude mens en dan daarna zever met dien tramchauffeur. *(Marokkaans accent)* allée maat, hedde gij een probleem ofwa? ge doe maar hé... Ne grote ladder oep den tram? Wat gaade nog mee pakken de volgende

keer? Nen Dreizit zetel of een televisiekast? Zen de verhuishagens in staking of wa? Ik had niet echt de goesting om te beginnen discuten dat een trapladderke niet echt een grote ladder was en toen ik hem zei dat het maar voor twee halten was, mocht ik toch nog mee rijden. Met al die drukte, weet ik niet meer waar dat ik mijne portefeuille heb gelaten. Misschien gepikt? Of ergens laten liggen? Het wordt de laatste maanden alleen maar erger.

JAN: Wat wordt er alleen maar erger? En waar hebt ge hem de laatste keer gezien?

MICHEL: Ja, als ik dat echt zou weten...dan was ik hem ook niet kwijt hé. Is den Tony d'er ni?

JAN: Jawel, die zit in de kelder. Leeggoed aan 't sorteren. Hij vroeg aan mij om 't café in 't oog te houden.

MICHEL: *(roept aan keukendeur in kelder)* Tony...TONY!

TONY: *(vanuit kelder)* Jaaaaaa....John...wa is't na weer?

MICHEL: Neen, Tony, ik zen kik het. De Michel. Blijft maar zitten, waar dat ge zit. 't Is maar om te zeggen dat ik dat ladderke bij heb.

TONY: *(vanuit kelder)* Ladderke? Welk ladderke?

MICHEL: Awel, we hebben het er vorige week toch over gehad. Ik ging de plafonds in de gang en de gemakken toch afwassen. Weettet niet meer? Gij hebt zelf geen ladder, had ge gezegd.

TONY: *(vanuit kelder)* Ah ja, dat is just. Was ik vergeten. Heel goed zene. Ik heb bijna gedaan.

JAN: Heb ik dat na goed gehoord? Wat gaade gij doen? De plafonds afwassen in de gang?

MICHEL: Ja, en die in de gemakken ook. En nadien misschien nog schilderen! Ik heb toch niets te doen. En ver een paar pintjes doe ik dat gere!

JAN: Heeft de Tony niet gezegd dat ik hem dat gezegd had?

MICHEL: Van die pintjes?

JAN: Neen, van die plafonds die moesten afgewassen worden.

MICHEL: Neen, bijlange niet. Alleen dat het echt nodig was. En den Tony heeft hoogtevrees en daarom heeft hij dat aan mij gevraagd.

JAN: *(stil, in zich zelf)* De noesem! Den Engelse noesem!

MICHEL: Wa zegde?

JAN: Euh, niks...was tegen mijn eigen. Moet ge niks drinken?

MICHEL: Bijlange niet. Ik zal wel wachten tot den Tony terug boven is.

JAN: Maar neen, man geen probleem... als den Tony de'r ni is, doen ik dat altijd. *(is al achter toog gaan staan)*

MICHEL: Alléé, vooruit dan...geeft dan maar 'nen Oxo'. Goed heet en met 2 beschuitjes.

(Jan maakt dit klaar en bedient Michel. Schrijft dan iets op en begeeft zich dan naar kelderdeur.)

JAN: Tony....

(Als er niet onmiddellijk wordt gereageerd...)

TONY!

TONY: *(vanuit kelder)* JAAA! WA NA WEER?

JAN: Ik heb de Michel een Oxo'ke gegeven en het oepgeschreven op het boekske hé.

TONY: *(vanuit kelder)* HEEEEEEEL GOE ZENE! Merciekes...Euh JOHN?

JAN: Ja Tony, zeg het eens?

TONY: *(vanuit kelder)* Als ge nog iets pakt om te drinken: voor u of de Michel of voor mijn part voor de Paus van Rome, dan pakt ge dat, ge schrijf het op MAAR ge moet da niet iedere kier komen zeggen....oké?

JAN: Komt in de sacoché. Laat het maar aan mij over. Alles komt goe. Ik wist trouwens niet dat gij zo ne katholieke mens waart.

TONY: *(vanuit kelder)* Watte?

JAN: Laat zitten. Sorteert al oep!

(Jan zet zich neer aan een tafeltje en Michel pakt het schilderij uit.)

MICHEL: Jan... wat vindt ge er af? Mijn eerste werk waar dat ik echt mee naar buiten wil komen! *(draait het doek om en toont het aan Jan, allée, ik wil zeggen naar het grote publiek toe)*

(Jan die net drinkt van zijn tonicske, ziet het en verslikt zich.)

JAN: Euh... is dat het eerste waar mee dat ge wilt naar buiten komen?

MICHEL: Ferm hé...

JAN: Ik zou, als ik van u was, d'er nog een groot deel laten voorgaan. Heeft het ook nen naam?

MICHEL: Ja, 'Voldoening'.... Ni lang over moeten nadenken... En wa vinde er af?

JAN: Wa vinde er af? Wa vinde er VAN!

MICHEL: Ik vind het zelf heel goe. Maar gij Jan, wa vinde gij er af?

JAN: VAN Michel! VAN! Wa vinde er VAN? NI, WA VINDE ER AF. Da zegge mensen niet.

MICHEL: Maar,den Tony zegt da ook altijd. What do you think OF? Maar ok, wa vinde gij de'r ...euh VAN?

JAN: Waarom brengt gij dat mee naar hier?

MICHEL: Ik had hem gevraagd of dat ik dat hier omhoog mocht hangen. Zo wat kunst in 't café... om een nieuw cliënteel aan te trekken.

JAN: Een nieuw cliënteel aantrekken? Voor wat is dat goed? Zijn de klanten van vroeger en nu, misschien niet goed genoeg niet meer van dat stukske Engelsman?

MICHEL: Ja wel, maar we hebben daar eens nen halve nacht over zitten doorbomen. En we denken dat een kunstminnend publiek, nieuwe horizonten zal openen. Zeker hier aan de kant van de Stad.

JAN: Oh zo. En al de rest moet er uit? Of wa? Een ander kroeg gaan zoeken? Hem jaren rijk gemaakt hebben en dan plaats ruimen voor euh, mensen euh, een volkske, dat niets verteerd. Een beetje naar schilderijen komen gapen. Wat intellectueel, interessant komen doen. Verniet komen drinken en hun kas hier vol

slagen met chippekes en neutjes. Allée Michel, waar haalde golle da na uit? Laat nu dingen eens, gewoon zoals ze zijn. Hoe is da nu mogelijk? Trouwens, als ge dan toch over echte kunst wilt klappen, ge weet toch wat dag dat het is vandaag hé? Of is dat ook stillekens aan voor u aan 't voorbij gaan? *(loopt naar kelderdeur)* Tony.....TONY!

TONY: *(vanuit kelder)* Jaaaaa wat is er nu weer?

JAN: Zedde gij nu helemaal een beetje oep aawe kop aan 't vallen?

TONY: *(vanuit kelder)* Maar bijlange niet. D'r is hier niets op mijn kop gevallen. Ik ben direct boven zene.

JAN: Laat zitten. Telt oe fleskes en oe bakken nog maar eens.

(Intussen is Michel naar het toilet gegaan. Jan heeft dit opgemerkt, loopt achter toog en neemt grote slok whisky uit de fles. Gaat terug aan tafeltje zitten.)

MICHEL: *(roept vanuit gang toiletten)* 't Zal heel goe zijn!

JAN: Wat zal er goed zijn?

MICHEL: Dat de plafonds hier afgewassen zullen zijn! Goei idee van den Engelsman. Onderschat hem niet hé.

JAN: Ja Michel... Heel goei idee... van dien Engelsman.

(Michel komt uit toiletten en kijkt rond naar muren in café.)

MICHEL: Wa denkte er af Jan? Euh...wat denkt er VAN?

JAN: Van watte?

MICHEL: Gij met uw inzicht. Waar hang ik het best op?

JAN: *(enigszins toch gevlaid)* Ge zou het ook helemaal zwart kunnen schilderen hé....Dat is PAS hedendaagse kunst! Ik denk dat just dat, bij de echte kunstliefhebbers in de smaak zou vallen. Handtekening der onder. Dikke prijs de'r oep zetten. Niets afbieden. Money Cashijo in the pocket! En bijkomend: ook moette niet direct hard gaan liggen nadenken over nieuwe inspiratie voor volgende werken. Nummer twee in 't compleet wit, nummer drie in 't compleet blauw. Enzovoort hé...Dat gaat marsjeren!

MICHEL: Merci voor den insteek. Maar daar moet ik toch eens over nadenken. Ik wil toch echt iets apart en speciaal gaan creëren. Iets waarvan de mensen zullen gaan zeggen: da is potverdekke giene prutser en niet zomaar den eerste den beste. Daar wil ik naar toe. Verstaat ge 't?

JAN: Ik verstaan het. 't Is te zeggen: ik probeer het te verstaan.

MICHEL: Zeg maar hadde gij ooit eens ni gezegd dat oe vrouw ook schilderde in heure vrije tijd?

JAN: *(totaal van de kaart door deze vraag)* Euh... mijn vrouw, euh ons Michèle, Michèlle, ja maar dat is lang geleden. Euh... ze heeft veel minder tijd nu...

MICHEL: Hoe is 't eigenlijk met heur? Ik heb ze nog nooit gezien en ge ging ze toch eens meebrengen hé?

JAN: Ja. Ik weet het. Maar sinds dat haar moeder zo ernstig ziek is geworden, moet ze daar nu voor zorgen. Op korte tijd is 't veul erger geworden en ze woont nu permanent bij haar moeder om alles in 't oog te houden.

MICHEL: Oei, sorry dat wist ik niet. Maar waarom zegde dan zoiets eens niet?

Misschien hebt ge daar wel eens over gesproken zene, maar ben ik het vergeten.

JAN: (boos) Waarom? Gaat gij voor haar zorgen misschien?

MICHEL: Voor Michèle zorgen? Ikke?

JAN: NEEN MICHEL! Voor DE SCHOONMOEDER! Allee, MIJN SCHOONMOEDER, wil ik zeggen...

MICHEL: Hé, bijt mijne neus er niet af hé. Ik zeg dat toch maar om goed te doen... Omdat ge mene maat zijt. En een beetje hulp van uw vrienden, daar is toch niks verkeerd aan hé... Allée, dat denk ik toch.

JAN: Ja, sorry. Ik weet het. Maar het is niet echt gemakkelijk zene. Verstaat ge? Sorry Michel.

MICHEL: Ohhh...laat zitten. Euhhh, wat wilde ik na wer doen? Ah ja, voor mijn vogeltje zorgen.

JAN: Ver WA gaat ge zorgen?

MICHEL: Ver mijn vogeltje zorgen. Ik spreek toch Vloms. En misschien is proberen van hem de'r uit te laten.... Hier in 't café zou dat kunnen nu dat we hier toch maar met ons tweeën zijn. Of best eerst aan de Tony vragen voor dat ik hem buiten laat. Stel dat er toch eens iemand zou binnen komen....

JAN: Wa zedde gij nu allemaal aan 't zeggen? Hebt gij ze nog allemaal oep een rij?

MICHEL: Ja, Ik moet dat toch eerst aan den Tony vragen hé. Ik kan mene vogel hier zo maar toch niet uit laten. Mijn buurvrouw deed dat wel zo af en toe. Efkens eruit en dan terug erin. Dus zo 'vrij als een vogeltje' is iets, dat hij zeker kent.

JAN: Over wat hebt gij het nu eigenlijk allemaal?

MICHEL: Ja natuurlijk...Gij zijt niet mee...Nu verstaan ik het! (*gaat naar vogelkooitje onder doek en trekt met (voorzichtige) ruk het doek ervan weg.*) Voila!! Mijn Pieteke, mijne beste maat.....allée het is te zeggen, buiten u hé Jan.

JAN: Ne vogel? Ne kanarievogel?

MICHEL: Just! Serinus canaria. Heb ik opgezocht. Een zangvogel uit de familie Fringi, euh fringilatte, euh fringidalle....of zoiets in dien aard. Deze vogel wordt sinds eeuwen gekweekt als huisdier en de wilde soort komt vooral voor op de euh, waar was het nu weer? Canadese, neen de Canarische eilanden! Vandaar ook: ne kanarievogel!

JAN: Een vogeltje? Een kanarievogeltje? Waar haalt ge dat nu uit?

MICHEL: Awel, zit zo: mijn buurvrouw lag oep sterven en heur dochter had mij gevraagd of ze mij een plezier kon doen met 't pieteke van heur moeder. Die dochter is niet zo zot van beesten en heur kinderen zouden daar ook niet naar omzien. Zeker niet naar het asiel, zodus: als ik het wilde, moest ik er niks voor betalen. Ik heb er ALLES bijgekregen: het kotje, den doek ver over 't kotje, 2 zakken gewoon zaad, een zakske zangzaad, een klein pakske grit en maagkiezel en ne kilo Franse golden.... maar die waren al wat aan den bruine kant en die heb ik dan maar zelf opgegeten. Zo dus, nu zit ik niet meer zo veel alleen 's avonds. En dan weet ik tenminste tegen wie dat ik moet sjauwelen. Dat is anders dan bij u hé: gij kent zoveel mensen hé. Ik heb buiten u, niemand anders, waarmee dat ik een beetje kan zagen of zeveren over vanalles EN mé wie dat ik kan discuten over muziek enzo.... Gij en den Tony zijn de enigste mensen die ik echt ken en ook echt gere zien. En nu dat Julia, gepasseerd is,

heb ik, zomaar, zonder dat ik er eigenlijk echt op zoek naar was, ne vriend bijgekregen.

JAN: *(sprakeloos, met open mond, te kijken naar Michel)* Och zo, maar waarom brengt ge dat dan mee naar hier? Is dat niet een beetje druk voor zo'n vogeltje? Of op den tram...?

MICHEL: Ja, maar ge laat dat nu toch niet alleen thuis hé. Allé zie hé: ne mens heeft zoiets als gezelschap. Vandaar ook: een gezelschapsbeestje. Dan brengt ambiance, sfeer en klap, vooral als ge alleen zijt. Maar dat beestje wilt ook gezelschap als het voor den andere niet echt uitkomt, verstaat ge? Het moet voor beide partijen win/win zijn hé. En daarmee... Godmiljaar! Kust nu mene frak. Zie nu toch eens.... Hoe is 't mogelijk!

JAN: Wat is er? *(komt dicht en merkt ook op)*

MICHEL: Mijne portefeuille. Natuurlijk! In zijn kotje gestoken. Voor dat ik op den tram stapte. Om hem NIET te verliezen! Natuurlijk! Maar Michel toch! En Pieteke toch! Het baaske hé. Zo vergeetachtig toch...

JAN: Zeg, overdrijft gij na ni een beetje! Gij doet na zo precies of dat vogeltje die portefeuille gevonden heeft! Doe eens gewoon zeg!

MICHEL: *(neemt zijn portefeuille langs het voederschuijfje uit het kotje)* Gij verstaat da toch niet echt zene. Mercie Pieteke! Gij brengt mij vreugde en geluk. Nu nog leren zingen binnenkort en ik word de gelukkigste mens van de wereld. *(zet het kotje op één van de tafeltjes)*

JAN: Michel...zou ik nog eens iets mogen vragen astemblijft?

MICHEL: Maar natuurlijk.

JAN: Hoe lang kennen wij elkaar?

MICHEL: Oei dat weet ik zo direct niet meer. Maand of zes, zeven misschien?

JAN: Een jaar Michel! Een heel jaar! Van vorig jaar met Kerstmis.

MICHEL: Zo lang al? Amaai... tijd vliegt zeg. Gij onthoudt dat allemaal wel hé. Ik heb dat al tegen zo veel mensen gezegd: wat een geluk dat ik heb, met zo'ne verstandige, sympathieke vriend als gij. Maar waar wilt ge eigenlijk naar toe Jan?

JAN: *(enigszins kwaad wordend)* Naar DAT Michel! Naar DIE JAN! Hoe lang vraag ik u al van mij John te noemen? Hoe lang Michel? Hoe moeilijk kan dat zijn?

MICHEL: Oei, ik wist niet dat gij daar zo kwaad over zou worden Jan.... euh John, wil ik zeggen... Hoe lang? ik ben zo vergeetachtig tegenwoordig? Een maand of acht of negen dan. Tien?

JAN: Heeeel just. Tien maanden. Een beetje na het begin dat wij elkaar kenden.... Eigenlijk omzeggens, van sinds het begin dat gij hier op café kwam... En ge weet goed dat iedereen mij John noemt, ook al staat er oep mijne pas, dat ik Jan, of eigenlijk Johannes heet. Heel veel mensen die niet eens weten hoe dat ik in 't echt heet... maar uitgerekend de clown die mij zijn beste vriend noemt, straffer nog: zijne enige vriend, buiten zijne vogel nu misschien, vertikt het om JOHN tegen mij te zeggen! Gij moet nu toch is stillekens aan beginnen beseffen, hoeveel waarde dat heeft voor mij!! Is dat nu zo moeilijk?

MICHEL: Oei...Jan, Johannes EUHHHHH SORRY JOHN.... Mijn excuses, verontschuldiging, sorry maat.... ik wist echt niet dat ge daar zo een drama over ging maken... Euh... oei.... neen, dat bedoel ik niet.... wat ik wil zeggen is dat ik

totaal geen idee had dat dat voor u zo gevoelig lag... Ik heb hier nooit bij stil gestaan... euh dingske... euh JOHN! Euh.... ik zal het nooit ni meer zeggen.... ni dingske hé.... JOHN! JOHN!

JAN: *(terug stilaan tot rust)* Ja, het is goed... Sorry dat ik zo uitvloog.... Ik wilde echt niet....

MICHEL: Neen, neen euh dinge... DJON.... Het ligt aan mij. Ik hoop alleen dat ge, na vandaag, ook nog mijne vriend wil zijn. Kan ik het goed maken? Euh.... moet ge mijn eerste kunstwerk hebben....het is voor u, als ge wilt. Iets anders? Geld? Mijn platen van De Stones.... Maar ik denk niet dat ik u daar plezier met zou doen hé... John? Zegt eens iets... Astembliëft? John? JOHNNEKE ... Kan ik het nog goedmaken?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.



bestellen@toneelfonds.be



03 3664400

**TONEEL
FONDS**  **ANSSENS**
Voor de juiste keuze